

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Kateřiny Kozákové a Mgr. Ondřeje Hrabce ve věci

žalobce: **des. L. B.**, nar. X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Miloslavem Jančíkem
sídlem B. Němcové 432, 760 01 Zlín

proti

žalovanému: **Náčelník Generálního štábu Armády České republiky**
sídlem Vítězné náměstí 1500/5, 160 01 Praha 6

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 6. 2022, č. j. MO 239988/2022-1304

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 6. 2022, č. j. MO 239988/2022-1304, a rozhodnutí velitele Vzdušných sil Armády České republiky ze dne 23. 2. 2022, č. j. MO 70772/2022-3031, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 11 228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám jeho právního zástupce.

Shodu s prvopisem potvrzuje T. V.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce, který je vojákem z povolání, byl příkazem na místě ze dne 9. 12. 2021, č. příkazového bloku B 0038340, vydaným právníkem vojenského útvaru 6950, kpt. Mgr. F. K., jakožto oprávněnou úřední osobou, uznán vinným za přestupek proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích. Za tento přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 8 000 Kč (dále jen „rozhodnutí o kázeňském přestupku“). Konkrétně se měl žalobce dopustit toho, že „dne 31. 10. 2021 v 0:38 hod. na zastávce MHD Stodolní v ul. Nádražní v Ostravě fyzicky napadl kopy a pěstmi poškozenou osobu“ (viz popis skutku dle příkazového bloku). Toto rozhodnutí se stalo pravomocným jeho podpisem obviněnou osobou, tedy žalobcem, dne 9. 12. 2021. Jak vyplývá z popisu skutku uvedeného v příkazovém bloku, k samotnému protiprávnímu jednání došlo dne 31. 10. 2021, v 00:38 hod., kdy z úředního záznamu sepsaného přivolanou hlídkou městské policie se podává, že poškozený na místě samém odmítl poskytnutí lékařského ošetření a rovněž přivolaná hlídka Policie ČR konstatovala, že ve věci nejde o trestný čin, ale o přestupek, který je v kompetenci hlídky městské police. Popsaný skutek pak byl projednáván jako přestupek Statutárním městem Ostrava, úřadem městského obvodu Moravská Ostrava a Přívoz, odbor stavebního řádu a přestupků, který jej dne 25. 11. 2021 usnesením č. j. MOaP/099212/OSŘP2/Dro, předal k vyřízení příslušnému služebnímu orgánu, a to Armádě ČR (dále jen „AČR“), vojenskému útvaru 6950, Stará Boleslav.
2. Přípisem ze dne 10. 2. 2022, npor. Bc. T. R., policejní komisař Vojenské policie podal veliteli vojenského útvaru 6950 Stará Boleslav podnět k zahájení přezkumného řízení proti žalobci, a to z důvodu, že Vojenské policii byl postoupen od Policie ČR, Městské ředitelství policie Ostrava, obvodní oddělení Ostrava-střed, spisový materiál, ze kterého se podává, že dne 9. 11. 2021 byly podle ust. §158 odst. 3 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád, proti žalobci zahájeny úkony trestního řízení, a to ve věci podezření na spáchání přečinu ublížení na zdraví dle § 146 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, a přečinu výtržnictví dle § 358 odst. 1 trestního zákoníku. Vojenská policie v podnětu konkrétně uvedla, že žalobce měl svým jednáním (kterého se dopustil spolu se svob. D. M.) způsobit poškozenému újmu na zdraví s dobou léčení delší než 7 dní. Uvedená věc je vedena policejním orgánem Vojenské policie pod č. j. VP-566/TČ-2021-820142 a je ve fázi prověřování, přičemž jde o stejný skutek, za jehož spáchání byla jmenovanému udělena rozhodnutím o kázeňském přestupku pokuta ve výši 8 000 Kč. Velitel vojenského útvaru 6950 Stará Boleslav poté, dne 15. 2. 2022, předal uvedený podnět k zahájení přezkumného řízení podle § 100 přestupkového zákona svému nadřízenému správnímu orgánu, a to Velitelství Vzdušných sil.
3. Velitel Vzdušných sil AČR následně rozhodnutím ze dne 23. 2. 2022, č. j. MO 70772/2022-3031, vydaným ve zkráceném přezkumném řízení podle § 100 odst. 1 zákona č. 251/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“) a § 98 správního řádu rozhodnutí o kázeňském přestupku zrušil (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá, že

Shodu s prvopisem potvrzuje T. V.

správní orgán, který dne 9. 12. 2021 vydal rozhodnutí o kázeňském přestupku, nevěděl o tom, že již dne 9. 11. 2021 Vojská policie v téže věci zahájila úkony trestního řízení. Dále podotkl, že Vojská policie uvedla i novou informaci, kterou služební orgán při vydání příkazu na místě nedisponoval, a to, že možná újma na zdraví poškozeného je s dobou léčení delší než 7 dní, z podnětu Vojské policie tedy vyplývá podezření ze spáchání přečinů ublížení na zdraví a výtržnictví. Podmínky pro zrušení rozhodnutí v přezkumném řízení jsou zjevné ze spisového materiálu, pročez není nutné provádět dokazování. S ohledem na charakter důvodů dle ust. § 100 odst. 1 přestupkového zákona, je patrné naplnění zákonných podmínek pro zrušení přezkoumávaného rozhodnutí, neboť vyšly najevo skutečnosti, které odůvodňují posouzení skutku, o kterém již bylo pravomocně rozhodnuto jako o přestupku, jako trestného činu.

4. K odvolání žalobce ze dne 15. 3. 2022 vydal žalovaný dne 14. 6. 2022, rozhodnutí č. j. MO 239988/2022-1304, kterým odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí v plném rozsahu potvrdil (dále jen „napadené rozhodnutí“). Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že odvolací správní orgán se plně ztotožnil s důvody, na nichž prvostupňové rozhodnutí spočívalo.
5. Proti tomuto rozhodnutí pak žalobce podal dne 1. 7. 2022 ke Krajskému soudu v Praze žalobu podle § 65 s. ř. s., který usnesením ze dne 22. 7. 2022, č. j. 54 Ad 1/2022-20, věc postoupil k vyřízení Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“) jako soudu místně příslušnému.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

6. Žalobce napadenému rozhodnutí předně namítá nezákonnost uplatnění postupu podle ust. §100 odst. 1 přestupkového zákona, když v posuzované věci nevyšly najevo žádné nové informace, které by nebyly známy v době pravomocného ukončení věci. Správnímu orgánu totiž mohly a měly být ke dni rozhodnutí známy veškeré skutečnosti případu, neboť tento rozhodoval dne 9. 12. 2021, tedy více než jeden měsíc po spáchání skutku, přičemž úkony trestního řízení byly zahájeny již 9. 11. 2021, což si měl správní orgán zjistit. V této souvislosti žalobce polemizuje s tím, že služební orgán před vydáním rozhodnutí o kázeňském přestupku neměl možnost ověřit, zda v téže věci nejsou prováděny úkony trestního řízení, resp. že neměl povinnost takovouto skutečnost zkoumat.
7. Dále žalobce napadenému rozhodnutí namítá jeho nepřezkoumatelnost a nezákonnost z důvodu, že úvahy žalovaného při výkladu právních předpisů, v odůvodnění rozhodnutí, nesplňují požadavky uvedené v ust. §68 odst. 3 správního řádu. Odvolací orgán totiž pouze konstatuje, že výklad žalobce je účelový a nesprávný z důvodu, že pro oprávněnou úřední osobu a také pro správní orgán vyšly najevo dané skutečnosti až podnětem od Vojské policie ze dne 10. 2. 2022, přitom ale přesvědčivě nevysvětlil, proč je jím předestřený výklad § 100 odst. 1 přestupkového zákona nesprávný.
8. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 29. 7. 2022 uvedl, že skutečnosti odůvodňující posouzení skutku jako trestného činu nepochybně vyšly najevo až po právní moci prvostupňového rozhodnutí. Zároveň žalovaný odmítl, že by z právních předpisů vyplývala služebním orgánům povinnost zkoumat, zda již jiný orgán veřejné

moci ve věci nezahájil úkony trestního řízení. I pokud by takovou povinnost měl, tak by to nic neměnilo na skutečnosti, že v posuzovaném případě služební orgán v době svého rozhodování uvedenou informaci fakticky neměl k dispozici.

III.

Posouzení žaloby

9. Městský soud v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobcem vymezených námitek, vycházel přitom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného.
10. Městský soud shledal, že okolnosti případu odůvodňují vyřízení věci přednostně, mimo pořadí, v jakém napadla, v souladu s § 56 odst. 1 s. ř. s. Konkrétně vzal do úvahy, že v posuzovaném případě je na místě co nejrychleji vyřešit otázku, zda může být s žalobcem vedeno trestní řízení. Vzhledem k tomu, že městský soud rozhodl věc vyřídit přednostně; nezabýval se návrhem na přiznání odkladného účinku žalobě, ale ve věci hned rozhodl.
11. Žaloba je důvodná.
12. Městský soud uvádí, že skutkově a právně takřka totožnou věcí se tento soud již zabýval v rozsudku ze dne 30. srpna 2022, č. j. 8 Ad 12/2022-34. S právními závěry v této věci se rozhodující senát ztotožňuje, a proto z citovaného rozsudku dále vychází v rozsahu, v jakém se věci shodují. Nepatrná odlišnost obou případů spočívá pouze ve skutkových okolnostech věci, kdy žalobce v nyní posuzované věci při fyzickém napadnutí poškozeného použil na rozdíl od svob. M. „*pěsti i kopy*“, za což mu byla v přestupkovém řízení uložena pokuta ve výši 8 000 Kč. Ve vztahu k přezkoumávané věci, tj. zákonnosti přezkumného řízení provedeného podle ust. §100 přestupkového zákona, je tato poměrně nepatrná odlišnost popsání skutkového děje nepodstatná.
13. Městský soud shodně se senátem 8A zdejšího soudu konstatuje, že mezi žalobcem a žalovaným je sporná ta otázka, zda v daném případě vyšly po vydání rozhodnutí o kázeňském přestupku najevo skutečnosti odůvodňující posouzení skutku jako trestného činu; jinými slovy, zda byly dány podmínky pro zrušení rozhodnutí o kázeňském přestupku v přezkumném řízení pro důvody podle § 100 odst. 1 přestupkového zákona.
14. Podle § 100 odst. 1 věta první přestupkového zákona, *[v]yjdou-li najevo skutečnosti, které odůvodňují posouzení skutku, o kterém již bylo pravomocně rozhodnuto jako o přestupku, jako trestného činu, zruší příslušný správní orgán rozhodnutí o přestupku v přezkumném řízení.*
15. Podle § 100 odst. (2) přestupkového zákona se přezkumné řízení podle odstavce 1 zahájí *[a] do 3 měsíců ode dne, kdy se správní orgán dozvěděl o důvodu pro zahájení přezkumného řízení, a (b) nejpozději do 3 let od zahájení trestního stíhání nebo ode dne nabytí právní moci rozhodnutí orgánu činného v trestním řízení o tom, že se skutek nestal, skutek nespáchal obviněný, že spáchání skutku se nepodařilo obviněnému prokázat nebo že skutek je trestným činem, trestní stíhání bylo podmíněně zastaveno, trestní stíhání bylo zastaveno na základě schválení narovnání, bylo podmíněně odloženo podání návrhu na potrestání nebo bylo odstoupeno od trestního stíhání mladistvého.*

Shodu s prvopisem potvrzuje T. V.

16. Z uvedeného ustanovení vyplývají následující podmínky, při jejichž současném naplnění lze zrušit rozhodnutí o přestupku v přezkumném řízení, a to, že (i) o skutku bylo pravomocně rozhodnuto jako o přestupku, (ii) dodatečně vyjdou najevo skutečnosti, které (iii) odůvodňují posouzení skutku jako trestného činu. Subjektivní lhůta pro zahájení přezkumného řízení činí 3 měsíce ode dne, kdy se správní orgán o důvodu zahájení přezkumného řízení dozvěděl, objektivní pak 3 roky od zahájení trestního stíhání, nejde-li o případy uvedené ve větě písm. b) cit. ustanovení přestupkového zákona.
17. Účelem ust. § 100 odst. 1 věta první přestupkového zákona je pak odstranění překážky v podobě existence předchozího „trestního“ rozhodnutí v případě, že je na místě, aby byl příslušný skutek posouzen jako trestný čin; to s ohledem na zákaz dvojího potrestání za týž skutek (zásada *ne bis in idem* zakotvená v čl. 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod a dále v čl. 4 Protokolu č. 7 k Evropské Úmluvě o ochraně lidských práv tak, jak je vykládán v rozhodnutích Evropského soudu pro lidská práva). Uvedené ustanovení má tedy za cíl dát průchod zákonnému postižení skutku a odstranit předchozí rozhodnutí, které takovému postižení brání. Na tomto závěru nic nemění ani žalobcem namítaná ochrana jeho právní jistoty; v obecné rovině totiž nelze považovat zájem toho, kdo se dopustil protiprávního jednání na tom, aby rozhodnutí, kterým je za toto jednání potrestán, nemohlo být revidováno, za významnější než veřejný zájem na zákonném potrestání takového jednání. To zvláště v případě, že žalobce byl v nyní posuzovaném případě rozhodnutím o kázeňském přestupku potrestán způsobem, který do jeho právní sféry zasahoval jen marginálním způsobem (viz pokuta ve výši 8 000 Kč). Konečně ochrana právní jistoty je zaručena stanovením lhůt pro zahájení či provedení přezkumného řízení.
18. Městský soud dále odkazuje na výklad § 100 odst. 1 přestupkového zákona, který podal Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 10. 2. 2021, č. j. 44 A 58/2019-50. V něm tento soud nejprve vysvětlil zvláštní povahu přezkumného řízení podle uvedeného ustanovení (porovnal jej právě s institutem obnovy řízení dle správního řádu) následovně (bod 23): „Obecně sice platí, že se v přezkumném řízení přezkoumávají pravomocná rozhodnutí, přičemž je přezkumné řízení zaměřeno na posouzení souladu napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího procesního postupu s právními předpisy, tedy na právní stránku věci, což v podstatě odlišuje přezkumné řízení od obnovy řízení, která se principiálně vztahuje k nápravě skutkových pochybení. Nicméně zákon o odpovědnosti za přestupky obsahuje speciální právní úpravu přezkumného řízení, která umožňuje na základě nově zjištěných skutečností, tj. i skutkových zjištění, rozhodnutí o přestupku zrušit, a to za podmínky, kdy jsou dány důvody pro rozhodnutí o tomto skutku jako o trestném činu.“ Dále potom s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2020, č. j. 6 As 148/2020-28, konstatoval, že samotné porušení § 3 správního řádu (povinnosti zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti) ve spojení s § 50 odst. 3 a 4 správního řádu (tak jak to namítá i žalobce v nyní posuzovaném případě), může být rovněž důvodem pro zrušení rozhodnutí o přestupku v přezkumném řízení podle § 94 a násl. správního řádu.
19. Městský soud tedy uzavírá, že při postupu podle § 100 odst. 1 věta první přestupkového zákona je relevantní pouze to hledisko, z jakých skutečností při svém rozhodování správní orgán projednávající přestupek vycházel; nikoliv to, z jakých skutečností tento orgán vycházet mohl a měl, zda dostál své povinnosti zjistit

skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti (viz zásada materiální pravdy dle § 3 správního řádu), či povinnosti zjistit všechny okolnosti relevantní pro posouzení věci (viz zásada vyšetřovací dle § 50 odst. 3 správního řádu) apod. Takové omezení totiž z uvedeného ustanovení nevyplývá; zákon hovoří pouze o skutečnostech, které *vyjdou najevo*, aniž by specifikoval, že má být bráno do úvahy to, jakým způsobem správní orgány v řízení dostaly svým procesním povinnostem. Další relevantní skutečností je pak časové hledisko, tj. zda správní orgán přezkumné řízení zahájil ve stanovené lhůtě (subjektivní i objektivní).

20. Vzhledem k uvedeným závěrům městský soud považuje polemiku žalobce a správního orgánu (a v tomto rozsahu též žalobní námitku žalobce) ohledně toho, jaké skutečnosti byl povinen služební orgán před vydáním rozhodnutí o kázeňském přestupku zkoumat, resp. jaké skutečnosti mu před vydáním uvedeného rozhodnutí mohly a měly být známy, konkrétně, zda byl tento služební orgán povinen u různých orgánů činných v trestním řízení ověřovat, zda ve věci neprovádějí úkony trestního řízení (prověřování) a zda byl povinen zjistit (resp. mohl a měl zjistit), že žalobce svým protiprávním jednáním poškozenému způsobil újmu na zdraví s dobou léčení delší než 7 dní, za nerelevantní pro posouzení věci samé.
21. Při posouzení sporné otázky, tj. zda v daném případě vyšly po vydání rozhodnutí o kázeňském přestupku najevo skutečnosti odůvodňující posouzení skutku jako trestného činu, je však třeba přihlédnout k tomu, že žalobce své žalobní námítky formuloval obecněji tak, že po vydání rozhodnutí o kázeňském přestupku nevyšly najevo žádné nové skutečnosti, které by odůvodňovaly posouzení skutku jakožto trestného činu a tedy nebyly naplněny podmínky ad (ii) a ad (iii) pro postup podle § 100 odst. 1 přestupkového zákona. Městský soud se tak musel zabývat tím, zda z napadeného, resp. prvostupňového rozhodnutí, vyplývá důvod pro postup podle § 100 odst. 1 přestupkového zákona. V této souvislosti bylo rovněž povinností městského soudu se z úřední povinnosti zabývat tím, jestli řízení, v rámci něhož došlo k vydání napadeného rozhodnutí, netrpí vadami, které by bránily v přezkumu napadeného rozhodnutí v rozsahu uplatněných námitek (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84, č. 2288/2011 Sb. NSS).
22. Městský soud předně konstatuje, že z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že důvodem pro zrušení rozhodnutí o kázeňském přestupku bylo sdělení Vojenské policie z 10. 2. 2022, že poškozený utrpěl újmu na zdraví s dobou léčení delší než 7 dní (v praxi trestních soudů se tato doba obvykle posuzuje jako hranice pro posouzení trestnosti skutku - srov. § 122 ve spojení s § 146 trestního zákoníku). Ke zrušení rozhodnutí o kázeňském opatření tak došlo na základě prostého tvrzení (nijak podrobně rozvedeného) Vojenské policie, aniž by správní orgán uvedené jakkoli ověřoval, a aniž by Vojenská policie své tvrzení jakkoli doložila, resp. předložila důkaz, který by o této skutečnosti vypovídal (např. lékařskou zprávu či znalecký posudek). Tento důvod pro zrušení rozhodnutí o kázeňském přestupku pak bez dalšího aproboval i žalovaný v napadeném rozhodnutí.
23. Ačkoliv by tvrzení ohledně délky doby léčení potenciálně mohlo být způsobilé odůvodnit postup správních orgánů podle § 100 odst. 1 přestupkového zákona, nebylo v přezkumném řízení řádně důkazně podloženo. Je přitom třeba zdůraznit, že v posuzovaném případě na jedné straně stálo pravomocné rozhodnutí o kázeňském

přestupku a na druhé straně pouhé tvrzení orgánu činného v trestním řízení. Městský soud je přitom toho názoru, že na základě pouhého tvrzení není možné zpochybnit výsledek již skončeného přestupkového řízení, takovému rozhodnutí svědčí presumpce správnosti; jeho případná revize ze skutkových důvodů musí být proto založena na relevantních zjištěních, která jsou dostatečně důkazně podložena tak, že tím bude mimořádný zásah do pravomocného rozhodnutí, a tedy i do práv a povinností, resp. do právní jistoty, účastníka řízení, odůvodněn a ospravedlněn.

24. S ohledem na uvedené tedy městský soud po přezkoumání obsahu správního spisu dospěl k závěru, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá ve správním spise dostatečnou oporu, resp. že správní spis v tomto ohledu vyžaduje zásadní doplnění. V přezkumném řízení, z něhož vzešlo napadené a prvostupňové rozhodnutí, nebyla důkazně doložena existence důvodů pro postup podle § 100 odst. 1 věta první přestupkového zákona, a proto byl soud nucen postupovat podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a napadené rozhodnutí zrušit. V této souvislosti městský soud opakovaně upozorňuje na rozsudek Krajského soudu v Praze sp. zn. 44 A 58/2019, ze kterého rovněž vyplývá, že existence důvodů pro postup podle § 100 odst. 1 věta první přestupkového zákona musí být v řízení prokázána (viz právní věta k tomuto rozsudku zveřejněná na www.nssoud.cz: „*Důvod pro zrušení pravomocného rozhodnutí o přestupku postupem podle § 100 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, je dán relevantním důkazem (např. znaleckým posudkem) o tom, že skutek hodnocený jako přestupek mohl být, resp. byl, trestným činem, třebaže pachatel správnímu orgánu předložil jiné důkazy, které by mohly svědčit o opaku.*“).
25. Městský soud rovněž musí odmítnout tezi žalovaného obsaženou ve vyjádření k žalobě, že důvodem pro zrušení rozhodnutí o kázeňském přestupku bylo to, že po právní moci tohoto rozhodnutí došlo ke změně právní kvalifikace skutku na trestný čin. Předně je třeba zdůraznit, že prvostupňové ani napadené rozhodnutí takovou tezi neobsahovalo. Dále soud zdůrazňuje, že novou skutečností ve smyslu § 100 odst. 1 přestupkového zákona nemůže být pouze to, že orgány činné v trestním řízení projevily vůli věc stíhat jako trestný čin; čili že skutek právně kvalifikují jinak než správní orgány, který rozhodovaly o přestupku. Skutečností, která vyšla najevo ve smyslu uvedeného ustanovení, je totiž třeba rozumět pouze okolnosti vztahující se ke skutkovému stavu, nikoliv k jeho právnímu posouzení (ke shodnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 5. 2010, č. j. 6 As 39/2009-74, a to ve vztahu k důvodu obnovy řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, který je rovněž vázán na „skutečnosti, které vyšly najevo“).

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

26. Městský soud na závěr shrnuje, že shledal, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, nemá dostatečnou oporu ve správním spisu, resp. nebyl nijak důkazně podložen. Z uvedeného důvodu rozhodl napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. zrušit.
27. Městský soud dále rozhodl na základě § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušit i prvostupňové rozhodnutí, neboť již to trpělo výše uvedeným nedostatkem. V tomto ohledu městský

soud uvážil, že toto rozhodnutí bylo vydáno ve zkráceném přezkumném řízení podle § 98 správního řádu; takové rozhodnutí tak bylo prvním úkonem v řízení. Městský soud se přitom ztotožňuje s Krajským soudem v Praze, který v rozsudku ze dne 30. 8. 2021, č. j. 44 A 9/2021-31, dovodil (byť takto obecně svou myšlenku neformuloval), že užití institutu zkráceného přezkumného řízení není při postupu podle § 100 odst. 1 věta první přestupkového zákona na místě. Ve zkráceném přezkumném řízení totiž není možné vést dokazování (řízení je zahájeno až vydáním rozhodnutí), přičemž současně jednou z podmínek pro provedení zkráceného přezkumného řízení dle § 98 správního řádu je, že porušení právních předpisů je zjevné ze spisového materiálu (tím jsou především chráněna procesní práva účastníka řízení seznámit se s podklady pro rozhodnutí a reagovat na ně). Pokud je pro postup podle uvedeného ustanovení přestupkového zákona nutné, aby vyšly najevo (další) skutečnosti, potom je zřejmé, že takové skutečnosti nemohou být nijak ve správním spisu zachyceny, a je tudíž nutné o podklady k nim správní spis doplnit. Uvedená podmínka pro provedení zkráceného přezkumného řízení tedy nebude moci být naplněna.

28. V dalším řízení, ve kterém budou správní orgány v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. vázány právním názorem vysloveným soudem v tomto rozsudku, tedy bude třeba, aby velitel Vzdušných sil AČR provedl řádné přezkumné řízení. Zrušení prvostupňového rozhodnutí, které bylo prvním úkonem v řízení, pak neznamená, že by přezkumné řízení důsledkem tohoto rozsudku dále neprobíhalo a muselo být případně nově zahájeno (což by mohlo mít – vzhledem k tomu, že je v § 100 odst. 2 písm. a) přestupkového zákona stanovena tříměsíční subjektivní lhůta pro jeho zahájení – negativní dopad na další postup správních orgánů). Městský soud v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2014, č. j. 4 Aps 7/2013-25, č. 3046/2014 Sb. NSS, jehož právní věta zní: „*Povinnost správního orgánu vydat ve věci rozhodnutí trvá i v případě, že je následně zrušeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, které bylo prvním úkonem v řízení, a věc byla vrácena k dalšímu řízení. Účinek spočívající v zahájení řízení v takovém případě trvá i přes zrušení takového rozhodnutí a řízení musí být formálně ukončeno některým ze způsobů předvídaných zákonem.*“
29. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Jelikož měl žalobce ve věci plný úspěch, náleží mu náhrada nákladů řízení. Tyto náklady představují náklady na soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a odměnu a náhradu hotových výdajů advokáta. Podle § 35 odst. 2 s. ř. s. se pro určení výše odměny užije vyhláška č. 177/1996 Sb., advokátní tarif. Odměna náleží celkem za dva úkony právní služby, a sice za převzetí a přípravu zastoupení a za podání žaloby (2 x 3 100 Kč dle § 7 advokátního tarifu). Náhrada hotových výdajů sestává z paušální částky 600 Kč (2 x 300 Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Protože je zástupce žalobce plátcem DPH, zvyšuje se náhrada nákladů řízení o částku 1 428 Kč odpovídající DPH ve výši 21 % z částky 6 800 Kč. Celkem tedy činí náhrada nákladů řízení částku 8 228 Kč a dále 3 000 Kč jako úhrada za zaplacený soudní poplatek.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 22. prosince 2022

Mgr. Gabriela Bašná v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje T. V.